

VICZA ARCZKÉPE. (Lásd a 303. lapon.)

nyerét.

ide a
ajuszo-e ment
óriás-
is nem
történt
nagyon
n söré-
te velök
tantak.
z óriás
b.
adt ottlettem!
tyámfia,
Akár-
olni fogföldön,
Láttam,
lmazlak.
zárnyat.
a többi
sem tud
gsz röp-yakat és
röpülni.
és min-
n. Mert
den egér
ne a ve-gő hácsi
d.aeum-épület.
pesten.

A KINTORNAS URFL.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

AZ APA tehát itt van! Minden pillanatban beléphet. Csak a leányait akarja látni s itt találja Ernőt is. De hát miért jött ide Viktorhoz? És hogy került Viktor kórházba?

Ezen hiába törték fejüket, mert arról persze sejtelmük sem volt, mi történt Viktorral és mi történt otthon. Legföljebb azt gyanithatta Ernő, hogy mikor az intézetből megszökött, erről az igazgató alkalmasint értesítette az ő apját. Ez meg is történt. Ernő atya is, Viktor nagytyja is kaptak értesítést s mind a ketten rögtön utra keltek és hozzá fogtak a szökevények kereséséhez. Fordultak rendőrséghez és mindenféle hatósághoz, jártak Budapesten is, küldtek értesítést mindenfelé az országba — de mind hiába. A két szökevény nyomtalanul eltűnt.

Berendy és az öreg Mánoky szomoruan tértek haza. Már nem tudták, hol keressék a két fiut. Szinte azt hitték, hogy valami szerencsétlenség érte őket, alkalmasint már meg is haltak. Ekkor, vagy két hét multán, az öreg Mánokyhoz levél érkezett, melyben a budapesti kórház igazgatója kérdi: igaz-e az, amit a kórházban egy beteg fiu beszél? A fiut az utcán ájultan találták, jobb lába el volt törve, a feje behasadva és majd két hétig eszméletlenül feküdt, már alig is hitték, hogy megmenthessék. Most azonban már jobban van és azt beszéli,

hogy ő a gazdag Mánoky unokája, iskolából szökött meg egy pajtásával s Budapesten egy gonosz ember kezébe került, aki koldus-ruhába öltöztette; ő egy magas ablakon át megszökött, de leesett és akkor törte magát úgy össze. Ha Mánoky ur azt hiszi, hogy igaz, amit a fiu beszél, akkor most már gondoskodjék róla.

Persze hogy hitte! Nagyon is bizonyos volt, hogy az a beteg csakugyan Viktor. Sietett tehát az öreg Mánoky azonnal Berendyhez, az Ernő apjához, mert hiszen a két fiu együtt szökött meg az iskolából, tehát Viktor bizonyosan tudja, hol van Ernő.

Még az nap utra keltek Budapestre és egyenesen a kórházba siettek Viktorhoz. Persze hogy ő volt. De milyen siralmas állapotban! Feje, lába még be volt kötözve, mozdulni sem tudott; az arca beesett, szeméből pedig nem a régi könnyelműség látszott, hanem nagy szomorúság és megbánás. Sirva kért bocsánatot nagyapjától, de az Ernő apjától is, és töredelmesen megvallotta, hogy ő csábította el Ernőt. De hogy hol van Ernő, azt ő nem tudja. Mert hogy kicsoda az a gézengúz Menyus mester, hova vezette őket akkor éjjel, arról fogalma sincs. Mikor másnap menekült, mindjárt leesett a falról, elájult, úgy szedték föl az utcán. Hol volt az, nem is sejtí.

Ernő atya nagyon elbusult, hogy ekkép ő mégsem találja meg a fiát. De épp ekkor lépett be az Etuskáék intézetének az igazgatónöje, aki maga jött ide a hirrel, hogy megvan Ernő — ott van az ő házában.

Szinte n
melyikök ö
vagy Vikt
nagytyja.
örültek ol
azért, mert
Viktor azé
lelki furda
okoza ann
Viktor nag
jól szemm
hogy a s
csakugyan
őszinte a r
hogy ment
lembe sodó

Sokat a
már, mikor
lyen van.
nagyapjáva
Kevés idő
gatonövel
tévedt és r

Mikor,
elbucsztal
nek képzelt
rongó szív
komoly arc
leolvasni,
ujra látja
senki Ernő
volna a f
saját szivé
megbánáss
meg, amin
kezet meg
hangon me
— Apá
nekem boc

Szinte nehezen tudnám megmondani, melyikök örült jobban: az Ernő apja-e, vagy Viktor, vagy pedig Viktornak a nagyatyja. Csakhogy különböző okból örültek oly nagyon. Az aggódó apa azért, mert végre rátalált eltévedt fiára; Viktor azért, mert megszabadult kínos lelki furdalásaitól, hogy talán vesztét okozta annak a benne bízott Ernőnek; Viktor nagyatyja pedig azért örült, mert jól szemmel tartván unokáját, látta, hogy a szenvedés, betegség, szegény csakugyan nagyot változtatott rajta, őszinte a megbánása és igazi az öröme, hogy mentve van pajtása, kit veszedelmebe sodort.

Sokat azonban nem beszéltek most már, mikor megtudták, hogy Ernő jó helyen van. Az apa ott hagyta Viktort nagyapjával és sietett, hogy Ernőt lássa. Kevés idő múlva már ott volt az igazgatónővel az intézetben, szemben a megtévedt és megkerült fiúval.

Mikor, nem is olyan nagyon régen, elbucsuztak egymástól, bizony nem ilyenek képzelték a viszontlátást. Ernő szorongó szívvel látta belépni atyját, kinek komoly arczáról hamarjában nem tudta leolvasni, haragszik-e vagy örül, hogy újra látja? De most már nem volt senki Ernő mellett, aki rosszat súgott volna a fülébe; most már követte a saját szívét s mert ez tele volt őszinte megbánással, igaz, meleg hangon szólalt meg, amint apja elé sietve, leborult és kezét megragadva, zokogástól fuldokló hangon mondá:

— Apám, édes jó apám! Meg tudsz-e nekem bocsátani?

A jó apa komolyan, de szeretettel nézett rá, aztán fölemelte és megölelte.

— Meggondolatlan gyermek! szólt végre. Sok bánatot és aggodalmat okoztál, de magad is megszenvedtél. Beszéltem Viktorral, tudom, hogy történt. Bűnöd az volt, hogy nem követted intéseimet. Tapasztaltad, mi lett belőle!

Legelőször is táviratot küldtek haza a mamának, hogy magnyugtassák. Hadd tudja ő is mindjárt, hogy immár jó kerékvágásba zökkent a dolog.

— Holnap reggel haza utazunk, szólt az apa. Aztán majd meglátjuk, mi legyen veled. Mert nem hiszem, hogy vissza fogadjanak az intézetbe, ahonnan megszöktél.

Másnap utra keltek. A hosszú uton elég idő volt rá, hogy Ernő apróra elbeszélje apjának mind azt, amit szökése alatt szenvedett. Nyíltan mondott el mindent és persze Menyus mesterről is volt mit beszélnie.

— No, ennek a jó madárnak majd utána járunk, szólt az apa. Nem viszi el szárazon, szólt Berendy ur. Lesz rá gondom, hogy börtönbe jusson.

— De hát a jó kis Annuskával mi történik?

És Ernő hálásan mondta el, mily igazi barátsággal volt iránta az a szegény kis leány. Hogy segített rajta, mikor a kegyetlen Menyus mester éhezette és hogy voltaképp neki köszönheti a menekülését is, mert Annuska gondolta ki először, hogy testvéreihez költene valami módon eljutnia.

— Majd meglátjuk, szólt az apa. Amit lehet, megteszek a szegény gyermekért, aki jószívű társad volt a bajban.

Otthon is nehéz percz várt Ernőre: a találkozás a drága jó mamával. Tudta, mennyi szomorúságot okozott neki s váltig szeretett volna valamit kitalálni, amivel jóvá tegye. De ez nehéz volt, kivált mikor jó szülei még csak nem is gondoltak semmi kegyetlen büntetésre, hanem hagyták, hogy a saját szíve, lelki-ismerete büntesse. És jól tudták, miért tették: ismerték ők Ernőt, hogy biz' ő talán kissé hebehurgia, meggondolatlan, de igazában nemes szívi és derék fiu, aki bele keveredik bajba, de soha sem tesz gonosz indulatból rosszat. Hátha most is eltalálja, mit köll tennie?

El is találta. Mert mikor a mama könyezve mondá, mennyi bánatot okozott nekik, Ernő szerényen, de komolyan, szilárdan mondá:

— Nagyon jól tudom én most már, mit tettem. De szentül fogadom, édes jó szüeim, hogy ez volt az utolsó szomorúság, melyet nektek okoztam. Most még nem érdemlem, hogy teljesen megbocsássatok; de meg fogom érdemelni.

Tudták, hogy bizhatnak ígéretében. A mama megölelte, az apa megsimogatta és így szent volt a béke. De még egy nagy kérdés volt hátra, mert az apa így szólt:

— Annyira most már rendben volnánk, hogy kiszabadultál a csavargó, koldus, kintornás sorsból. De most már mi legyen veled? Ott hagytad az iskolát, mit csinálsz itthon?

— Oh, apácska, hátha még ... hátha lehetséges volna, hogy vissza térjek oda ... hiszen nem olyan nagy időt mulasz-

tottam ... szorgalmas iparkodással jóvá tehetném.

— Meglehet. De ez nem rajtunk áll. Attól függ, vissza fogadnak-e. Megpróbáljuk. Irok az igazgató urnak.

— Igen, igen, kedves apa! De még ma. — Jól van, még ma. De el vagy-e szánva rá, ami ott reád vár? Meglehet, hogy nem lesz olyan jó dolgod, mint lehetett volna, ha rossz utra nem térsz. Mert most már mindenki gyanus szemmel fog nézni, nem biznak benned, megvet mindenki.

Ernő megadólag hajtotta le fejét.

— El fogom viselni. És meg fogom mutatni, hogy nem hiába estem át annyi bajon, okultam belőle.

Az apa megírta a levelet s Ernő a következő két napon feszülten leste, milyen választ kapnak. Harmadnap reggel megjött a válasz. Nagyon kurta volt. Az igazgató csak annyit felelt, hogy az apának, régi jó barátjának, kedvéért kész még egyszer, próbaként, vissza fogadni a szökevényt; de majd maga fogja megítélni, végkép megtartja-e az intézetben, a szerint, a milyennek látja a megtérőt.

— Tehát indulsz még ma, szólt az apa. Én most nem kísérlek, magad utazol, csak az öreg Mihály fog elkísérni az intézet kapujáig. Ott benn a te dolgod, hogy megnyerd az igazgató és a tanárok bocsánatát.

Ernő mindenbe bele nyugodott. Egy óra mulva már utban volt a vasuti állomás felé. Csak az öreg Mihály, a család régi hű szolgálója kísérte, aki mindent tudott, de keveset beszélt. Amint a falun vé-

gig men
akaratla
amire, k
gondol.

— M
az a sz
kám . .

— A
az urfina
ígért? I
ló, az m
van, abb
esett
hiba.

— P
hanem
nem . .
gondol?

ugye .
azon é
igen fo
jövő
lovagol

— B
josan, n
nem u
kikötve
az ifju
hamar
za kerü

Ernő
söhajto
ebbe is
mat bi

Baj
intézet

Mihály

— M

dolgon

gig mentek, egyik háznál Ernő szinte akarátlanul megállt és kitört belőle, amire, kivált mióta itthon volt, sokszor gondolt.

— Mihály . . . ugy-e . . . itt van még az a szép lovaeska . . . melyet apácskám . . . izé . . . nekem . . .

— Amelyet az urfinak megígért? Igen, a ló, az még itt van, abban nem esett semmi hiba.

— Persze . . . hanem bennem . . . és mit gondol? . . . ugy-e . . . már azon én nem igen fogok a jövő nyáron lovagolni?

— Bizon bajosan, mert hát nem ugy volt kikötve, hogy az ifur ilyen hamarosan hazakerüljön.

Ernő nagyot sóhajtott, de ebbe is bele nyugodott. Ezt a szép jutalmat bizony eljászotta.

Baj nélkül utaztak s eljutottak az intézet épületéhez. A kapunál az öreg Mihály megállt.

— No, ifuracskám, nekem nincs tovább dolgom. Idáig elhoztam. Most már kezdje

ujra. Aztán mivel már megpróbálta a görbe utat, most már próbálja meg az egyeneset. Majd meglátja, hogy ezen jobb járni.

Dobogó szívvvel lépett be Ernő a kapun. Talán sápadt is volt egy kicsit. Mert előre látta, mennyi megalázás,

szégyen vár itt reá, milyen nehéz napjai lesznek itt, ahová mint bűnös tér vissza. De elszántan ment előre. Az első ember, akivel találkozott, az öreg házfelügyelő volt.

— Nini! Ernő urfi? Ugyan honnan került meg?

— Most hazulról jövök. De máshol is jártam. Beszélhetek az igazgató úrral?

— Oh igen, ott van a szobájában. No,

nem szeretnék a bőrében lenni, ifuracskám!

Ernő bizony maga sem valami jelesül érezte most magát a maga bőrében. De már csak magának köllött végeznie a dolgát. Elszánt léptekkel haladt végig a hosszú folyosókon. A fiuk közül nem

KI A SZABADBA! (Lásd a 304. lapon.)

találkozott senkivel, mert épp lezke ideje volt, benn voltak a tantermekben. Csakhamar eljutott az igazgató ajtajához és belépett. Kissé reszketett, mikor benyitott és szemtől szemben állt a komoly arcú igazgatóval. De vitézül leküzdötte remegését és így szólt:

— Atyám azt mondta... hogy... szabad ide vissza térnem... hát... viszsza jöttem... és bocsánatot kérek.

Az igazgató fürkészőleg, komolyan nézett rá, de úgy látszott, mintha haragudnék. S a bocsánat-kérésre így felelt:

— Jőjj közelebb. Hát mért szöktél meg, te kis gyáva?

Gyáva! Akár mire inkább el volt Ernő készülve, mint arra, hogy gyávanak mondják. Hiszen oktalan, helytelen volt a szökése, most már nagyon jól tudja... de mégis... nem köllött-e bátorság hozzá, hogy neki induljon a világnak? És most meg nem bátran állt-e ide, mint bűnbánó? Szinte meglátszott az arcán, hogy elámult s az éles szemű igazgató ezt jól látta.

— No's beszéld el, miért szöktél meg? De nyíltan, igazán! Hiszen azért vagy most itt.

Erre el is volt szánva Ernő és el is mondta szép sorjában, miket követett el a Viktor gonosz tanácsára és hogy, amikor végre egészen bele vesztett az oktalan csínyekbe s a büntetést várta, mint rettent meg ettől annyira, hogy inkább megszökött.

— Tehát féltél? kérdé az igazgató.

— Igen... igen is.

— No lásd. Tehát gyáva voltál. Elkövetted a hibákat, de nem volt bátor-

ságod, hogy magadra vedd a megérdemelt büntetést. Am tévedni, hibázni emberi dolog, de aki derék ember, nem fut el, mikor a hibáját beismerte, hanem elviseli, amit maga okozott, s ezzel mutatja meg, hogy lelkében megjavult.

Ernőnek földerült az arcza. Igen, így van, érti most már. S őszintén mondá:

— Igenis, gyáva voltam akkor! De most már nem vagyok. Készen állok bárminek az elszenvedésére, ami jóvá teheti hibámat.

Az igazgató látható kedvvel nézett rá.

— Így már jól van. Ezen az uton eljuthatsz valamire. De még azt is tudnod kell, mi okozta, hogy olyan rossz utra tértél.

— Hát... mert... mert gonosz pajtásra hallgattam.

— De nem jutsz odáig, ha előbb egy más hibát el nem követsz. Kaptál egy intést, parancsot atyádtól, hogy Viktorral szemben mit tégy. Ugy tettél?

— Nem! Atyám tiltotta, hogy vele barátokozzam... mégis megtettem. Belátom, itt volt a hiba.

— Ugy van. Itt volt. Engedetlenkedtél atyád iránt, s mikor ez rosszra vezetett, gyáva voltál a megtérésre. És mit gondolsz, milyen büntetés teheti ezt jóvá?

Már itt igazán meg volt akadva.

— Azt... azt nem tudom. De elviselem, akármi lesz.

— No's, mindjárt meglátom, csakugyan olyan vagy-e, amilyennek mutatod magadat.

Az igazgató néhány sort irt egy darab papirosra, egyszerűen össze hajtotta és átadta Ernőnek.

— Menj az osztályodba, a honnan elmaradtál; most ott vannak együtt a fiúk és a tanár ur is. Itt meg van írva, mi lesz veled. De ezt csak a tanár urtól szabad megtudnod és innen egyenesen oda köll menned. Siess!

Sietett is Ernő. Az a darab papiros mint valami tüzes parázs égette a kezét. Azon van megírva, mi lesz vele, ez az ítélet. Elolvashatná . . . Megtudhatná előre . . .

— Nem! . . . azt mondta, hogy csak a tanár urtól szabad megtudnom . . . hát legyen úgy.

Ez volt a legnagyobb megpróbáltatás. De csak annál gyorsabban ment s egyikét percz mulva már benyitott a tanterembe. Nem ügyelt arra, hogy a diáksereg mint ámul, mikor őt megpillantotta. Sápadtan, izgatottan állt a tanár elé és átnyujtotta a papiros-darabot.

— Tanár ur . . . ezt az igazgató ur . . . küldte.

A fiúk mind reá bámultak s egymás közt suttogtak. »Ni, Ernő visszatért!« Ernő vitézül megállt, bár mintha kissé reszketett volna. A tanár pedig gyorsan elolvasta az igazgató sorait. Aztán fűrkészve nézett Ernőre.

— Tudod-e, mi van itt megírva? kérdé.

— Nem tudom, felelé Ernő halkán.

— No's, hiszen különben nem lesnél annyira, mit fogok mondani. Csak-hogy ha tudnád, akkor mást mondanék. De vitézül és engedelmesen megttetted, amit az igazgató ur mondott. Megérdemled, amit az igazgató ur ítelt.

Aztán a fiukhoz fordulva, mondá:

— Fiúk! Senkinek se jusson eszébe,

hogy Ernőt bántsa vagy gúnyolja, amiért megbotlott. Hibázott, de egy rossz pajtása volt a legnagyobb hibás. Ernő megszenvedett és derék elszántsággal vissza tért, hogy itt, ahol hibázott, megmutassa, mily őszintén jóvá akarja tenni. Ha jóvá teszi, el is felejtjük. Ernő fiam, keresd elő a könyveidet, foglald el a helyedet és iparkodjál, hogy helyre pótold, amit mulasztottál.

Nem volt a fiúk közt egy sem, aki meg ne fogadta volna a tanár intését. De azért persze kíváncsiak voltak, s a leczke után körülfogták Ernőt, százfélét kérdezve, hogy hol járt, mit csinált. Ernő pedig egy pillanatig sem habozott, hanem elmondott mindent.

— Nagy bolondság volt, amit tettem. Igazán nem tanácsolom senkinek, hogy fölcserelje az iskolát a kintornás mesterséggel.

No, erre nem is volt kedve egyiköknek sem. De Ernőnek legkevésbé. Annál inkább iparkodott arra, hogy megmutassa, milyen tud ő lenni, mikor nem rossz pajtása csábitja, hanem a maga jó igyekvése után indul. Csakhamar elsőnek ismerte el mindenki az osztályban, pedig nem csinált oktalan csinnyeket, de igenis legszorgalmasabb volt a tanulásnál és legvidámabb, de mindig mértéket tartó a játéknál. A legjobb tanuló és a legjobb pajtás.

Alighanem az igazgató már meg volt vele elégedve és megírta ezt haza is, mert az apa egyre nyájasabb leveleket irt Ernőnek. Ez pedig csak még inkább buzdította, és mire az iskolai év végére

(Folytatása a 298. lapon.)

KÖZELEDŐ VESZEDELEM. (Lásd a 303. lapom.)

(Folytatás a 295. laphoz.)

értek, Ernő maga is merte hinni, hogy talán úgy félig-meddig kiköszörülte a csorbát. S a nagy vakációra haza térve, nyugodtan, sőt büszkén mutathatta be bizonyítványát apjának. Apja megölelte s így szólt:

— Beváltottad, amit ígértél. Én is beváltom.

Kivezette az udvarra. Ott állt fölynyergelve a gyönyörű lovacska. Ernő hinni sem akart szemeknek.

— Oh, apácska! . . . hát igazán? Lehetséges-e?

— Ülj fel és próbáld meg, jó magyar huszár leszel-e?

Mikor Ernő az udvarról a szérűskertbe vágtatott nagy boldogan, még egy kedves meglepetés érte: egy kazal mögül csinos kis leányka dugta ki a fejét — Annuska volt.

Ernő nagy örömeben majd hogy le nem fordult a lóru.

— Annuska! Te vagy igazán? Hát hogy kerültél te ide?

— Hát úgy, hogy a kedves nagyságos ur, az urfinak édes atyja . . .

Ernő, ki közben már leszállt a nyeregből, hogy rossz napjainak hű felesét testvéri szeretettel megölelje, így szólt:

— Ne Annuska! Engem ne szólíts urfinak. Mi hűséges pajtásai voltunk és maradunk is egymásnak.

A kis leány szívesen viszonzotta a meleg köszöntést s elmondta, egy hajnalon hogy tört rájuk a rendőrség. Menyus bácsi javában horkolt még s csak a börtönben ocsudott föl teljesen, ahonnan rövid perrel egy távol megyé-

ben levő börtönbe csukták el, hol kényszer-munkát köll végeznie, mert nehéz tolvajlások is sülték ki rá.

— A boldogtalan! sohajtá a jó lelkű gyermek. Szinte megesett rajta a szívem, pedig ugyancsak elkinzott és koplaltatott. Én pedig, így végzé Annuska, áldott szüleid rendelete szerint itt vagyok most az ispánéknál; a jó néni, úgy hiszem, meg van elégedve velem.

Viktort azonban nem látta többé Ernő.

Azt nagypapa beadta egy szigorú intézetbe, honnan évekig nem került elő; de maga sem kívánczozott ki. Mert sánta, béna maradt örökre s busan gondolt arra, hogy vásott könnyelműségével miként rontotta el életét.

NÉGY CZICZA ÉS HÉT EGÉR.

vagy

Mire jó a lyukas czipő.

— Kicsinyek kicsi története hét képpel. —

ÓCSKA is volt az a czipő, lyukas is. Ha nem lett volna ócska, vagy ha legalább nem lett volna lyukas, bizonyosan nem felejtik ott a kamara sötét zugában. De biz' azt így még ha megpillantotta is valaki, ott hagyta, röstelt még csak le is hajolni érette. Senki sem törődött vele, ott van-e vagy nincs.

Az az valaki mégis törődött vele, sőt már úgy körülbelül a magáénak tartotta. Ez a valaki pedig egy szürke egérke volt.

— Nagyon okosan tették, hogy itt hagyták, éppen nekem való. És éppen jó helyen van itt az én földalatti lakásom bejárásánál. Oda lent nagyon szűk a hely, rossz a levegő; itt sokkal jobb dolguk lesz a kicsinyeknek.

Mert sok apróságra kellett gondot viselnie az öreg egérmamának. Éppen hatan voltak az aprócska piczi egérek.

Hárman
dig a t
— hajb
szerencs
állani e
darabna
intett
utána, r
lakomáj
lehetett.

— So
sunktól,
ugyan v
juk, mil
nusat lá
azután
egy jár
hugom.

A kic
kék vol
adta na
kinczás
tek is an
tud. Az
szeliden

— H
csak tal
kas czip

— N
vigyázva
ide a sz
bőven m
legjobba
Ezt s

Hárman az egérmama fiai, hárman pedig a testvére árvái, kiknek az anyjok — hajh jaj! — jó minapában nagyon szerencsétlenül járt, nem tudott ellenállani egy gyönyörű és pompás szalonnadarabnak, mely szűk drót-rostély közül intett csábítólag feléje. Befurakodott utána, meg is ette, de ez volt az utolsó lakomája. Mert kimenni onnan nem lehetett. Majd jött a gazda . . . és hogy

aztán mi történt, azt egészen bizonyosan az egér-atyafiság soha sem tudta meg; csak az bizonyos, hogy többé nem tért vissza és az a gonosz nagy czicza azon a napon igen elégedetten nyalagatta a száját.

Akárki is beláthatja, hogy az egérmama, ezeket tudván, nagyon óvatosan őrködött kicsinyei fölött és minden nap komoly leczkét tartott nekik.

— Soha se menjetek messzire a lakásunktól, inté ők. Most egyelőre nincs ugyan veszedelem, de soha nem tudhatjuk, mikor ér utól. És ha valami gyanúsat láttok, előbb szóljatok nekem, csak azután harapjatok bele, mert különben ugy jártok, mint szegény Farkinczás hugom.

A kicsinyek jól nevelt, szófogadó egérek voltak és mivelhogy minden istenadta nap újra hallották a szegény Farkinczás rettenetes történetét, hát szepegtek is annyira, amennyire egérke szepegni tud. Az pedig nagyon tud. Csak egészen szeliden merte az egyik mondani:

— Hiszen nem mennénk mi sehová, csak találnánk enni valót ebben a lyukas cipőben. De mikor nincs!

— No, hiszen nem mondom, hogy vigyázva és óvatosan el ne sétáljatok ide a szomszédságba. Van itt jó csemege bőven mindenfelé. Válogathat kiki, amit legjobban kedvel.

Ezt szerették is a kicsinyek, de már

azt nem, hogy a mikor haza tértek a sétáról és játszani vagy pihenni akartak, az egérmama dologra fogta őket.

— Ti hárman itt elől rágjátok ki jó bőre a lyukat a cipő orrán.

— Oh ugyan minek? Be tudunk mi mászni felülről is.

— Ne fecsegjete, mikor nem értitek! Ti hárman meg itt hátul a sarkánál rágjátok ki tágas lyukat.

— Oh, oh! Hiszen így nagyon keresztül fog rajta fujni a szél, náthát kapunk.

— Nátha nem betegség. Jó a friss levegő a lakásban. Szorgalmasak legyetek, mert különben nem eresztelek csemegézni.

Igy már inkább szót fogadtak és rágták a kemény bőrt. Biz' az nem volt olyan jó, mint amott a sajt meg a kalács, vagy éppen a faggyu-gyertya, aminél jobb csemegét még az egérkirály sem kívánhatna, ha ide látogatna. De akár volt jó, akár nem, végezni kellett a

munkát és haladtak is szaporán, mert egyikök így szólt:

— Tudjátok mit? Vessük el a gondját! Ha elkészülünk vele, nem lesz vele többé bajunk.

Ennél okosabbat kicsi egértől nem lehet kívánni. Meg is tették, és az ócska cipőn csakhamar tág lyuk volt. Elöl, hátul s fölül sétálhattak ki és be, amerre tetszett. Az egérmama pedig nagyon meg volt elégedve, és mikor eléggé lyukas volt a palota, még egy komoly leczkét tartott nekik, hogy jól meg is értsék, mire jó az elől-hátul lyukas cipő.

Mialatt pedig az egér-familia ilyképen nyugodtan és elégedetten élt a bőrpalotában, egy napon a kamara tulsó zugában más valami portéka jelent meg: egy nagy kosár. Az öreg szakácsné hozta be, és mikor letette, így szólt:

— No, czicza, ezentul itt lesz a tanyád. Ha nem tudsz elmaradni a kicsinyeidtől, hát legyenek veled. Aztán jól tanítsd meg őket egerészni, mert itt van benne módod. Minduntalan meg van rágya valami. Itt sok egernek köll tanyáznia.

A kosárban pedig nem a czicza feküdt, hanem három kicsi izgága cziczuska. Nagyon fészkelődtek a kosárban és nem találták a helyöket.

— Nagyon szűkön vagyunk itt! panasolta az egyik.

— De milyen szűkön! Még csak cziczázni sem lehet egy kicsit.

— Én nem maradok itt, hanem megyek ki.

Cziczamama komolyan megpirongatta őket, hogy tudta nélkül ne merjenek kimenni.

— Már ugyan mért ne? Nincs itt kutya, nem érhet semmi veszedelem.

— Az nem. De elronthatjátok a dolgomat, mikor egérvadászatra megyek. Minden egér elbuvik, ha szerte kószáltok.

— Oh, bár csak egyszer már látnánk egeret! Annyit hallunk erről a remek prédáról, de még csak a színét sem láttuk!

— Csak türelem! Mindennek megjön az ideje. Most még ugysem bírnátok elfogni az egeret. Majd én utána nézek és ha foghatok, elhozom nektek mutatóba.

Ez nagyon szép ígéret volt, de a makranczos kis cziczák duzzogva fogadták. Már ugyan mért ne nézhetnének ők maguk utána?

De hát nem lehetett, a cziczamama nagyon szigorú rendet tartott. Ők ezt zokon vették, pedig hát a cziczamama, bármilyen ravasz volt különben, velők igazán jót akart. Egy kis pihenés után megindult és vissza fordulva, így szólt:

— Valami kedves szagot érzek, mintha egér volna itt valahol. Körül nézek, talán

rá akad
játok sz
hon és

— O

— E

hozok n

Megin

telenül

legis-leg

meg.

— H

a szaká

bizonyos

nekünk

Alig

örömtől

dott a

egy, har

Csaku

együtt,

csemegé

megállá

nagy üv

ott, mel

szerencs

gyertya

egy hely

egérkép

veszedel

láttak a

szertet

édesség

ből lakn

a czicza

rá akadok a nyomára. Ti az alatt maradtatok szép csöndesen és nyugodtan itthon és ne nagyon fészkelődjete.

— Oh dehogy! Meg sem mozdulunk!

— Ez már okos beszéd. Jutalmul hozok nektek egeret.

Megindult az öreg czicza. Oly nesz-telenül lépett a puha talpával, hogy a legis-legóvatosabb egerke sem hallhatta meg.

— Ha csakugyan van itt eger, mint a szakácsné panasolta, elfogom, az már bizonyos. Ne mondja, hogy hiába ad nekiünk tejecskét.

Alig haladt néhány lépésnyire, már örömtől villogtak szemei. Igazat mondott a szakácsné, van itt eger, nem is eger, hanem mindjárt fél tuczat együtt.

Csakugyan, éppen fél tuczat volt együtt, mert a fiatal egéreké rendes csemegéző sétájokon jártak s éppen megállapodtak egy kis ozzonnára. Egy nagy üvegben jó befőtt gyümölcs is volt ott, mellette meg sütemény, és mekkora szerenese! . . . egy egész szál faggyu-gyertya is. A szakácsné csapta mind oda egy helyre sietségében, nagy öröme az egérekének. Mert nem gyanítottak semmi veszedelmet s egész kényelmesen hozzá láttak a falatozáshoz, kiki amit jobban szeretett. A legtöbben először is egy kis édességet ettek, azután a faggyu-gyertyából lakmároztak. Itt pillantotta meg őket a czicza.

Mialatt a piczi egéreké falatoztak, az öreg cziczamama pedig lesekedve közeledett feléjük: amott a kosárban a fészkelődő kis cziczák dehogy maradtak nyugodtan. Ugy elfelejtették az ígétöket, mintha soha sem is tették volna.

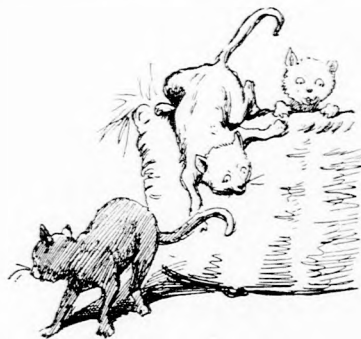
— Milyen unalmas itt ülni, míg a mama oda jár vadászni! szólt az egyik panaszosan.

— De mennyire! sohajtá a másik. Legalább tudnók, valjon csakugyan fog-e nekiünk egérekét.

— Meglehet, hogy fog; de mit ér, ha nem látjuk, hogyan fogja el? Pedig csak ugy tanulhatjuk, ha látjuk.

— Tudjátok mit? Lopózzunk utána. Majd ugy messziről nézzük s nem fogja megtudni.

Ezt mindnyájan nagyon helyesnek találták s szépen óvatosan kimásztak a kosárból a földre. Azután még ovato-

sabban lépkedve kutatták, merre is ment a cziczamama. Csakhamar rá találtak. Meghuzódva lesték, mit csinál.

Nem volt nagyon mulatságos. Az öreg czicza meglapulva csuszott lassan előre. Láttá az üveg körül az apró egereket, de láttá már az öreg egérmamát is, mely nem messze sétálgatott és vigyázott a kicsinyekre. A czicza gondolkodott, hogy melyiket válassza prédának.

— Jobb lesz, ha a kicsinyekre rohanok, gondolá. Biztosabban megkapom.

kettőt is megfoghatok egyszerre, mert ezek a kis ügyetlenek nem tudnak jól futni.

És elszánva magát, még közelebb sompolygott s ugrásra készült. Ezt pedig látta a leskelődő kis cziczák elseje és nagy örömmel elnyávitotta magát testvérei felé:

Csakhogy ezt meghallotta az egérmama is. Figyelmessé lett, szét nézett és megpillantotta a cziczát. Ijedten kiáltá a kicsinyeknek:

— Hagyjátok abba a torkoskodást! Itt a macska! Gyorsan utánam haza!

És villámgyorsan beosont a lyukas czipő orrán, a kicsinyek pedig nagy ijedten utána.

A cziczamama is hallotta a kis czicza vigyázatlan felkiáltását és látta, hogy az egerek figyelmesekké lettek. Boszankodott szörnyen, de még iparkodott, hogy jóvá tegye a hibát. Gyors szökkenéssel rontott az egerekre, de csak akkor ért oda, mikor már az utolsó is bebujt a czipő orrán.

hetett a czicza utánok s az egérmama gunyosan kiáltá a mély lyukból föl:

— Jó étvágyat, kedves czicza koma! Hanem pecsenyét mást keress, mert mi elköltözünk innen. Az én kicsinyeim engedelmes, okos kicsinyek, biz' őket meg nem fogtad. Nem is látsz minket többé.

— Már kapunk egeret! Már mindjárt megfogja!

— Ohó, barátocskám, ide hiába bujtatok, innen kikaparitalak ám, szólt a czicza mérgesen.

De mikor fölülről benézett a czipőbe, hát — üres volt. Igen ám, mert a hátulso lyukon meg szépen kibujtak az egérkék s a czipőtől fedve, beosontak a földalatti lyukba. Oda már nem me-

Boszusan tért a cziczamama haza. A kis cziczák épp ekkor kapaszkodtak vissza a kosárba. Szerették volna eltagadni az oktondi csinyöket, de nem lehetett.

— Így kellett szót fogadni, ti semmi-revalók? szólt a cziczamama. Én csuffá-

lettem s
vány eg
ret még
fogtok u
három r
nem hoz
Meg
busultak
szíveseb

UGY ki
Vesse m
S mos
Csak vic
Hadd le
Mint

Se jobb
Szöske
Igy n
Egy, ke
No meg
Mily

Megérde
Mélyen
Hogy
S most
Honámn
Hogy

KÖZ

ÉS
és
gott ke
szerre a
el a ny
— M
is, más
— M
tam. E
kájával.

lettem szeleburdiságotok miatt egy hitvány egerke előtt s ti nem kaptok egeret még mutatóba sem. Most már itt fogtok unatkozni és koplalni a kosárban három napig, és ha az alatt egeret fogok, nem hozom el, hanem megeszem magam!

Meg is ette. A kis cziczák pedig busultak és megfogadták, hogy ezentul szívesebben fogják a jó intést követni.

VICZA ARCZKÉPE.

(Képpel a czimlapon.)

*UGY kisasszony! Támaszkodjék szépen,
Vesse meg a hátát s ide nézzen,*

*S mosolyogjon nyájasan reám!
Csak vidáman, hogy ha szabad kérnem;
Hadd legyen hát az első festményem,
Mint az eredeti, oly vidám.*

*Se jobbra ne billenjen, se balra,
Szöszeke fejét egyensúlyban tartsa —
Igy ni! Pompásan megy a dolog!
Egy, kettő és három — egy vonás még,
No meg ide jön egy piczi árnyék —
Mily hasonló s hogyan mosolyog!*

*Megérdemlem, ugy-e bár nagysádkám,
Mélyen tisztelt hölgy, kedves Viczácskám,
Hogy udvari festésze legyek?
S most babácska, köszönöm türelmét,
Hovámnak leszen ez hü emlék,
Hogyha egyszer szétfoszlik kegyed.*

KÖZELEDŐ VESZEDELEM.

(Képpel a 296—297. lapokon.)

GSÖNDES volt erdő, mező. A négylábu és szárnyas vad szerte bolyongott kedvére, hogy élelmét keresse. Egyszerre azonban nagy szökkenéssel suhant el a nyul.

— Mi a baj, nyul koma? kérdé egyik is, másik is.

— Még nincs, de lehet. Vadászt látam. Erre felé tart a kutyájával, puszkájával.

— Akkor fussunk! Bujjunk el!

Bujtak is, futottak is, ki merre látott. Csak Pipiske nevetett a nagy ijedelmén. Társai sietve menekültek a sűrű bozóthoz, de ő nem követte.

— Mit késlekedel, Pipiske? Jőjj hamar te is!

— Van eszemben! Nem látok senkit, semmit, hát mit szepegjek?

— De nyul koma látta és azt mondta, hogy erre jön.

— Akkor hiszem, ha látom. És még akkor sem ijedek meg. Mi kárt tehetne bennünk gyalogjáró ember és kutya? Mi röpi tudunk.

— Jaj te oktondi! Látszik, hogy fiatal vagy és tapasztalatlan. Olyan szerzősáma van ám, hogy nem ment meg a röpiülés.

De Pipiske nem hallgatott a tanácsra, még akkor sem, mikor az öregek így szóltak:

— Jőjj szaporán, mert utóbb még elárulsz minket is.

Pipiske még ekkor sem ment.

— Ezek az öregek olyan ijedősek! Kedvök telik benne, hogy megrontsák a reggeli sétánkat. Hiszen még az sem bizonyos, hogy az a vadász erre jön.

Ezt azonban nem sokáig mondogatta. Mert egyszerre csak azt látta, hogy a vadász és kutyája már egészen közel vannak.

— Sebaj! Még idején eljutok a többiekhez.

Egy kis baj mégis volt. A jó orru vadász-eb rátalált a frís nyomra és követte. A sűrű bozóthoz lappangó szárnyas csapat mihamar észrevette, hogy a veszedelem közeledik.

— Itt nem vagyunk bátorságban, szólt egy tapasztalt öreg. Osonjunk csöndesen tovább.

Pipiske megint ellen mondott.

— Osonjunk? Az nem ér semmit. Az a vadász-kutya gyorsabban tud

szaladni, utól érne. Mire való a szárnyunk? Én egy pillanat alatt elröpülök.

— Igaza van, sokkal okosabb lesz: ha elröpülünk, szolt több fiatal pajtása.

Nem volt idő sok vitatkozásra. Az öregek és néhány engedelmes fiatal gyorsan odább osont a bokrok közt. Pipiske pedig néhányad magával büszkén fölrepült a magasba.

De alig hogy fölemelkedtek a magasba, hatalmas dörrenés hangzott, aztán meg egy második is. És Pipiske halálosan megsebezve bukott les utána még egy társa is.

A sűrűségben elmenekült nagyobb csapat hiába várta Pipiskét. Soha sem került meg többé. A tapasztalt öregek másnap már nem is várták.

— Már neki vége, elérte a sorsa, a vadász lelőtte. Botor észszel nem hitte el, hogy a gyöngének jobb fegyver az okosság, mint a hetyke vakmerőség.

KI A SZABADBA!

(Képpel a 293. lapon.)

Öszti nap meleg sugára
Süt a házunk udvarára;
Tiszta kék
Fenn az ég,
Kijárhatunk valahára.

Az én Ráróm jó paripa,
Szökken ide, ugrik oda;
S abrakot
Ha kapott,
Elvágat a csillagokba.

Az ostorom paitan, harsan,
Fogj be te is Berta gyorsan!
Katiczád,
Gyuriczád
Kocsizanak a szabadban!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szel-nár Ilonka, Weisz Aranka és Rudi, Szonyitt Ella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Steiner Elza. A »csoda-állatot« csakugyan fölismerted te is. Ragaszkodásod jelentését őszinte örömmel fogadom és viszonzom. — **Kempski Alice.** Derék, hogy hűségesen vissza tértél a »Kis Lap«-hoz és most csak annál szívesebben olvasod. Azon pedig, ha »kell« helyében némelykor »köll«, s »fel« helyébe »föl« fordul elő: kár fennakadnod, mert éppen a szép hangzás végett írom így. A magyar nyelvben annyi az e, hogy élni kell (lám most »kell«) azzal a változattal, melyet a sokféle tájsházolás nyújt. A sok e bötüs szó után, ha csak megengedi a nyelvszokás, ő-t alkalmazok s megfordítva. S ebben Forgó bácsit már sok jeles író követi. Tehát bele nyugodhatol te is. Többet lehetne még erről beszélni, de már ez meghaladná gyermeki értelméd és ismereteid határát. — **Veress Károly.** Csinosan irtad le azt a szép ünnepet, mellyel derék tanítók nevenapját megülték. A derék férfit meg is illette ragaszkodástok és hálátok e nemes nyilvánulása. Bizony, szüleink után a tanító az, akinek legtöbbet köszönhetünk. — **Mikuleczky István.** Örömmre szolgál, hogy a »Kis Lap« anyyira megnyerte tetszésedet. Nincs, ami kedvesebb jutalma volna a szerkesztő fáradságának, mint az ilyen nyilatkozat. — **Gerde Oszkár.** Annak a mulatságos történetnek a szerzője Tamás bácsi, Forgó bácsinak a »Kis Lap« fennállása, tehát 23 év óta hűséges dolgozó társa. Mint eddig, ezután is lesz gondja rá, hogy ilyen vig meséket írjon a számotokra. — **Hamár Erzsike.** A bábud szomorúságos kopaszágáról, sajna, nem segít semmiféle ír, se viz. Legjobb, ha valami fodrásznak adod át, aki majd csak növeszt a te »Arankádnak« új bőbitát. — **Kreszenszky Veronka.** A »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjteményben (kiadta Eggenberger) megleled, amit kerestek. Minden könyvkereskedőnél megrendelhető ott a vidéken is. — **Ida néni.** Megérkezett. Már is rajzolja Rosszesont Ferkének legújabb rugaszkodásait. Szíves köszönet és köszöntés!

BÜNTETÉS.

M. M. levelét, mely tépett, gyűrött papírosra van írva, figyelembe nem veszem. F. b.

Tér szüke miatt a megfejtések és megfejtők neveinek közlését egy számmal el kell halasztanom. F. b.